

l'entrevista

“La meva mare sempre ens deia que si teníem dos parells de sabates, en podíem donar un”

Mercè Riera i Manté va nèixer a Granollers l'any 1944. L'any 1997 va fundar, juntament amb el seu marit, Xavier Quincoces, el centre d'acollida El Xiprer a la casa familiar, un centre que amb els anys ha esdevingut un referent a la comarca del Vallès Oriental. Mare de 4 fills, en va perdre dos que eren discapacitats. Treballadora incansable, autodidacta i amb una profunda fe cristiana, ha dedicat la seva vida a tots els que l'envolten i sempre ha estat la voluntària principal d'El Xiprer, convertit en Fundació des de l'any 2015, de la qual n'és patrona i presidenta. L'any 2014 la Generalitat de Catalunya li va atorgar la Creu de Sant Jordi per la seva tasca humanitària.

Què la va incentivar a fer de la seva casa un lloc d'acollida per a la gent més necessitada?

De petita vaig veure com els meus pares tenien la casa oberta i eren molt acollidors, ells ens van ensenyar a compartir. Érem 9 germans i quan una persona venia a demanar roba o sabates per a una criatura la mare obria l'armari, nosaltres ens ho miràvem i dèiem: "Mare, que són meves aquestes sabates!". Ella responia: "L'altre dia en vam comprar unes i ara en

tens dos parells i aquest nen no en té cap!". Després de molts anys, amb el meu marit i els nens vam venir a viure a casa dels pares. Un dia, fent pregària vam preguntar-li a Déu: "Senyor, què vols d'aquesta casa?", i vam obrir la Bíblia i la resposta va ser un fragment d'un salm que diu "Aquest és el lloc on vull quedar-me per sempre, m'agrada residir-hi. Aquí els pobres menjaran fins a saciar-se i en beneiré les provisions!". I va ser a partir d'aquí que vam parar taula per a la família i per a aquells que anaven arribant, i d'això fa 22 anys!

Abans de dedicar-se a aquest projecte tenia altres metes? Sempre havia volgut fer això o tenia altres somnis?

Nosaltres estàvem molt implicats amb les persones discapacitades perquè dels nostres 4 fills, la gran

i el petit van patir una discapacitat i demanaven molt la nostra atenció, i nosaltres desitjàvem que moltes persones fossin sensibles a les carències dels altres.

Ha canviat molt en aquests últims anys la tipologia de la gent que ve a El Xiprer?

Sí, al començament eren persones més aviat del país que es trobaven soles, sense recursos, amb problemes de salut, alcohol, i problemes encara més grans. Avui ens trobem amb immigrants de diversos països, més joves i sense papers ni casa ni treball, persones que viuen al carrer i persones amb diverses addiccions. A banda d'això, la situació social ha

empitjorat: famílies que han quedat a l'atur, manca d'habitatge social, molta precarietat... I per tot això el que ha crescut més en els darrers anys és la demanda d'ajut alimentari. Vam començar donant aliments a 15 famílies i ara en venen 900! A més a més, a l'hora d'esmorzar venen entre 30 i 40 persones molt joves sense papers

que no tenen res de res i a l'hora de dinar parem taula per a unes 50 persones que pateixen solitud i malalties diverses.

Quina satisfacció li representa estar ajudant activament a El Xiprer?

La satisfacció de veure que a Granollers i el seu entorn respon a aquestes necessitats a través d'una xarxa molt gran de voluntaris (a El Xiprer en tenim 140!), amb un important associacionisme (els Amics d'El Xiprer amb gairebé 1.000 socis que ens ajuden econòmicament!), Càritas, empreses que col·laboren activament amb nosaltres, com ara La Caixa i grans i petites empreses de la comarca, el Banc d'aliments de Barcelona... I, per descomptat, la satisfacció més gran és veure l'agraïment amb què ho reben les persones que ho necessiten, i veure el procés que van fent per recuperar-se.

Què va suposar per a vostè ser distingida el 2014 amb la Creu de Sant Jordi?

Per mi sola no hauria tingut sentit, però això era un reconeixement a tots els voluntaris que ho fan possible cada dia. Jo la vaig recollir en nom de

tots.

Creu que la crisi fa augmentar la solidaritat?

Sí, ens necessitem els uns als

«En els darrers anys ha augmentat molt la demanda d'ajut alimentari. Vam començar donant aliments a 15 famílies i ara en venen 900!»

«La Creu de Sant Jordi que em van donar la vaig anar a recollir en nom dels més de 140 voluntaris que fan possible El Xiprer cada dia»